

Libris.RO

Respect pentru oameni și cărți

**STEFAN
AHHHEM**

VICTIMĂ FĂRĂ CHIP

Traducere din limba engleză și note
DANA-LIGIA ILIN

București
2018

Partea întâi

30 IUNIE-7 IULIE 2010

În toamna anului 2003, psihologul Kipling D. Williams a efectuat un experiment pentru testarea excluderii sociale. A pus trei subiecți să participe la un joc de Cyberball - un joc virtual în care trebuia ca subiecții să-și paseze între ei o minge. După o vreme, doi dintre ei au început să-și trimită mingea unul altuia. Cel de-al treilea, care nu știa că joacă împotriva unor subiecți computerizați, a avut imediat sentimente intense de excludere și respingere. Sentimentele au fost atât de intense, încât la un RMN s-a înregistrat intensificarea activității în aceeași parte a creierului care este activată în timpul durerii fizice.

1

Fabian Risk nici nu-și mai amintea de câte ori a mers cu mașina pe acest traseu. Dar niciodată nu i s-a părut atât de ușor și de reconfortant ca acum. Conform planului, au plecat din Stockholm dis-de-dimineață și s-au desfășurat cu o lungă pauză de prânz la Gränna.

Neliniștea lui Fabian legată de mutarea înapoi în orașul său natal începea deja să se risipească. Sonja era fericită, aproape euforică, și se oferise să conducă pe ultima porțiune, prin Småland, așa încât el să se poată bucura de o bere alături de heringul de la prânz. Totul era perfect, aproape peste măsură, și s-a pomenit că se întreabă dacă asta nu era doar un spectacol. Dacă era să fie deplin sincer cu sine însuși, în adâncul inimii nu se încumetase să creadă că fuga de problemele lor și noul început aveau să dea cu adevărat roade.

Copiii au reacționat exact așa cum se așteptaseră. Matildei i s-a părut o aventură palpitantă, chiar dacă trebuia să înceapă clasa a patra la o școală nouă. Theodor n-a fost la fel de pozitiv, și chiar a amenințat că rămâne la Stockholm. Dar, după prânzul la Gränna, se părea că până și Theodor vrea să dea o șansă acestei povești și, spre surprinderea tuturor, și-a scos căștile și a vorbit cu ei de câteva ori în timpul drumului cu mașina.

Dar cel mai bun lucru dintre toate a fost faptul că țipetele au încetat, în cele din urmă. Zbieretele și țipetele oamenilor care stăruiau și se rugau să fie lăsați în viață îl bântuiseră pe Fabian în ultimele șase luni, atât în vise, cât și în cea mai mare parte a orelor de trezie. În cele din urmă încetaseră.

Le observase lipsa prima oară pe la Södertälje, la sud-vest de Stockholm, dar a presupus că e doar un truc al imaginației sale. De-abia după ce au trecut de Norrköping a fost sigur de-a binelea că vocile slăbeu cu fiecare kilometru scurs. Acum, la sosire, după 556 de kilometri, vocile tăcuseră de tot.

Era ca și cum viața din Stockholm și incidentele din iarna trecută erau departe, în trecut. Și în sfârșit, în sfârșit au rămas în urmă, și-a zis Fabian, băgând cheia în ușa noului lor cămin – o casă în stil englezesc din cărămidă roșie dintr-un șir de case, pe Pålsjöгатan. Până în acel moment, el era singurul membru al familiei care fusese înăuntru, dar nu-și făcea deloc griji în privința a ceea ce vor crede ceilalți. De îndată ce văzuse că această casă era de vânzare, a fost sigur că era singurul loc în care puteau să-și înceapă noua viață.

Pålsjöгатan nr. 17, din cartierul Tågaborg, la o aruncătură de băț de centru, iar după colț era pădurea Pålsjö. Avea de gând să facă jogging în pădure în fiecare dimineață și să se apuce din nou de tenis pe terenurile cu zgură din apropiere. Nu trebuia să faci decât o scurtă plimbare în jos, pe dealul Halalid, ca să ajungi la Friä Bad, plaja publică pe care se ducea mereu la scăldat când era copil. Pe atunci pretindea că locuiește chiar în acest cartier, nu într-una dintre clădirile galbene cu apartamente ieftine din Dalhem. Acum, după treizeci de ani, visul i se împlinise.

– Tată, ce mai aștepți? Nu răspunzi? a întrebat Theodor.

Fabian s-a trezit din visarea cu ochii deschiși și și-a dat seama că restul familiei se afla pe trotuar, așteptând ca el să răspundă la telefonul care suna. Era Astrid Tuveșson, noua sau, mai degrabă, viitoarea sa șefă din Brigada Omucideri a poliției din Helsingborg.

Pe hârtie, timp de încă șase săptămâni mai făcea parte din poliția din Stockholm. Pentru restul lumii, fusese propria decizie să plece. Dar nu se îndoia că cei mai mulți dintre vechii săi colegi știau ce se întâmplase cu adevărat și n-ar mai fi putut pune piciorul vreodată în acea secție de poliție.

Acum avea șase săptămâni de vacanță involuntară, lucru care începea să pară din ce în ce mai atrăgător. Nu-și mai amintea ultima oară când avusese atâta timp liber de când terminase școala. Era timp destul. Plănuia ca mai întâi să se așeze în tihnă în casă. Apoi să se deprindă cu orașul său natal și, în funcție de vreme și de chef, puteau să facă o excursie într-un loc unde era mai cald. Ultimul lucru pe care îl doreau era să se streseze. Astrid Tuveșson își dădea, fără îndoială, seama de acest lucru.

Și totuși, îi telefona.

Ceva trebuie să se fi întâmplat. Dar Fabian și Sonja își făcuseră o promisiune unul altuia. În vara aceasta aveau să fie din nou o familie și să-și împartă responsabilitățile părintești. Poate că ea va putea chiar să-și termine ultimele tablouri pentru o expoziție din toamnă? Și apoi, nu mai erau și alți polițiști în Helsingborg care să nu fie în concediu?

– Nu, apelul poate să aștepte, a zis el și a pus telefonul în buzunar, a descuiat ușa din față a casei și a deschis-o pentru Theodor și Matilda, care se grăbeau,

fiecare vrând să intre primul. În locul vostru, m-aș duce să văd curtea din spate!

S-a întors spre Sonja, care urca scările având în mâini un difuzor pentru iPod.

- Cine te-a sunat?

- Nimic important. Vino, hai să vedem casa.

- Sigur nu era...

- Nu, nu era, a zis Fabian. Dar vedea în ochii ei că nu-l crede, așa că a scos telefonul și i-a arătat cine sunase. Era viitoarea mea șefă care, sunt sigur, voia doar să ne ureze bun venit în oraș. Haide.

A condus-o pe Sonja în casă acoperindu-i ochii cu mâinile. „Ta-daaa!“ Și-a desfăcut brațele și s-a uitat la ea cum privește livingul gol, cu șemineu, și bucătăria alăturată, care dădea în curtea mică din spate, unde se vedeau Theodor și Matilda țopăind pe o trambulină mare.

- Oooh! E absolut... absolut fantastic!

- Așadar, ia nota de trecere? Ți place?

Sonja a încuviințat.

- Cei de la mutări au spus când vor ajunge aici?

- Va fi cândva în după-amiaza asta, sau pe seară.

Putem spera că au întârziere și ajung abia mâine.

- De ce să sperăm așa ceva, dacă-mi dai voie să te întreb? a zis Sonja, înconjurându-i gâtul cu brațele.

- Avem aici tot ce ne trebuie. O podea curată, lumânări, vin și muzică.

Fabian a așezat difuzorul pe corpul central din bucătărie, a scos din buzunar vechiul iPod Classic, zgâriat, l-a conectat și a ales *For Emma, Forever Ago* a formației Bon Iver – albumul său preferat din ultimele săptămâni. Ajunsese târziu să-i placă Bon Iver. La început înregistrarea îi păruse plictisitoare, dar,

după ce i-a mai acordat o șansă, și-a dat seama că e de fapt o capodoperă.

A luat-o în brațe pe Sonja și au început să danseze. Ea a râs și s-a străduit să-i urmeze pașii improvizati. S-a uitat în ochii ei căprui, pe când ea își scotea clama din părul castaniu și îl lăsa liber. Exercițiile pe care terapeutul i le recomandase dăduseră, cu siguranță, rezultate. Atât mental, cât și fizic. Cu siguranță slăbise cinci sau șase kilograme. Nu fusese niciodată grasă, ba dimpotrivă. Dar acum trăsăturile îi erau mai frumos definite, și îi ședea bine.

Fabian s-a rotit brusc și a înclinat-o spre podea. Ea a râs din nou, și el și-a dat seama cât de dor i-a fost de acel sunet.

Discutaseră câteva soluții înainte de a se hotărî să se mute la Helsingborg. Totul, de la mutarea din apartamentul aflat în apropierea gării Södra și cumpărarea unei case într-una dintre numeroasele suburbii ale Stockholmului, până la cumpărarea încă unui apartament și divorțul, îngrijindu-se de copiii pe rând. Însă nici una dintre aceste variante nu păruse bună. Nu era clar dacă asta se datora faptului că se temeau prea tare de divorț sau faptului că, în adâncul inimilor, încă se iubeau.

De-abia când el a găsit casa de pe Pålsgöatan toate s-au așezat la locul lor. I s-a oferit un post de detectiv inspector la poliția din Helsingborg, erau locuri libere la Școala Tågaborg și Fabian găsise această casă perfectă, cu mansarda mare, cu luminator, un atelier ideal pentru Sonja. Era ca și cum cineva s-ar fi îndurat de ei și a hotărât să le dea o ultimă șansă.

- Și copiii? Unde te-ai gândit că vor dormi? a șoptit Sonja la urechea lui.

- Sunt sigur că e o încăpere pe undeva, prin pivniță, în care să-i putem încuia.

Sonja se pregătea să răspundă, dar Fabian a întrerupt-o cu un sărut și au continuat să danseze, când cineva a sunat la ușă.

- Au ajuns deja transportatorii? Sonja s-a tras de lângă el. Poate că o să reușim totuși să dormim în paturile noastre.

- Și eu așteptam cu atâta nerăbdare podeaua.

- Podeaua e încă disponibilă. Și apoi, am zis să *dormim*. Nimic altceva.

Ea a reluat sărutul, în vreme ce-și lăsa mâna să-i alunece peste abdomen și să-și facă loc pe sub betelia pantalonilor.

„Totul o să fie bine și o să trăim fericiți până la adânci bătrâneți“, și-a zis Fabian, pe când ea își retrăgea mâna și se ducea să deschidă ușa.

- Bună, mă numesc Astrid Tuveșson. Sunt unul dintre noii colegi ai soțului tău.

Femeia din ușă i-a întins mâna Sonjei. Cu cealaltă și-a împins ochelarii de soare în sus, în părul blond cârlionțat care, alături de rochia viu colorată, picioarele suplă și bronzate, în sandale, o făceau să arate cu un deceniu mai tânără decât cei cincizeci și doi de ani.

- Da? Bună.

Sonja s-a răsucit către Fabian, care a venit și a dat mâna cu Astrid.

- Vrei să zici *viitor* coleg. Nu încep lucrul decât pe șaisprezece august, a zis Fabian, observând că ei îi lipsea cu totul lobul urechii stângi.

- Viitorul șef, dacă e să fim atât de tipicari. A râs și și-a aranjat părul astfel încât să-i ascundă urechea, și Fabian s-a pomenit că se întrebă dacă fusese rănită sau se născuse așa. Îmi pare rău. Chiar nu doresc să te

deranjez în mijlocul concediului, și amândoi trebuie să fiți oboșiți după călătorie, dar...

- Nici o problemă, a întrerupt-o Sonja. Hai înăuntru. Din păcate, nu-ți putem oferi nimic, pentru că încă îi așteptăm pe transportatori.

- E în ordine. N-am nevoie decât să vorbesc câteva minute cu soțul tău.

Sonja a încuviințat din cap, fără o vorbă, și Fabian a condus-o pe Astrid pe terasa din spate, închizând ușa în urma lor.

- M-am dat bătută și le-am cumpărat și eu copiilor o trambulină. A trebuit să mă bată la cap câțiva ani până să fiu de acord, și până atunci ajunseseră prea mari, a zis Astrid.

- Îmi pare rău, dar de ce ești aici?

Fabian n-avea nici un chef să-și petreacă concediul stând la taclale cu noua lui șefă.

- A fost omorât cineva.

- Zău? Păi, se mai întâmplă. Din păcate. Nu vreau să mă bag, dar n-ar fi mai bine să vorbești cu unul dintre colegii tăi care nu sunt în concediu?

- Jörgen Pålsson. Îți sună cunoscut?

- E victima?

Astrid a încuviințat.

Fabian cunoștea numele, dar n-avea nici un chef să încerce să-și dea seama de unde. Ultimul lucru pe care și-l dorea era să muncească. Începea să se simtă ca un petrolier cu încărcătura completă care tocmai fusese deturnat de pirați și silit să se întoarcă din drumul către o insulă care era raiul pe pământ.

- Poate că asta o să-ți stimuleze memoria? Astrid a ridicat o folie de protecție în care era o fotografie. Se afla pe trupul victimei.

Fabian a luat fotografia, a privit-o și a știut imediat că n-o să fie pentru el nici o insulă cu raiul pe pământ. A recunoscut imaginea, cu toate că nu-și mai amintea când o văzuse ultima oară. Era o fotografie cu colegii săi din clasa a noua. Ultima lor fotografie împreună. El stătea pe rândul al doilea, iar Jörgen Pålsson era în spatele său.

Peste chipul lui era o cruce făcută cu carioca neagră.

2

Fabian petrecuse în casă doar o oră. O oră înainte să se audă soneria de la ușă. A înțeles de ce Astrid alesese să ia legătura cu el. Ar putea să-și amintească ceva care să grăbească investigația și chiar să salveze câteva vieți, în timp. Dar Fabian nu-și mai amintea aproape nimic din timpul școlii elementare și n-avea nici un chef să re trăiască acea perioadă din viața sa.

- E Corolla albă de acolo, a zis Astrid, și Fabian a urmat-o, traversând strada. Se oferise să-l ducă la locul faptei și să-l aducă înapoi, ca Sonja să poată descărca mașina lor. Ca să fie clar, sunt foarte recunoscătoare că-ți faci timp să vii cu mine, cu toate că te afli la mijlocul concediului.

- De-abia a început.

- Promit să nu dureze mai mult de o oră. Astrid a băgat cheia în broască și a răsucit-o. Mașina are încuietori automate. Dar portiera se înțepenește, așa că trebuie să forțezi un pic.

Fabian a smucit ușa și a văzut că scaunul pasagerului e acoperit de căni de cafea din plastic goale, pachete de Marlboro desfăcute, chei, resturi de mâncare, șervețele folosite și o cutie cu tampoane.

- Îmi pare rău. Stai așa, o să... A măturat totul pe podea, în afară de chei și țigări. Fabian s-a așezat,